

Αἱ Μοῦσαι

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Λ. Χ. ΖΩΗΣ

«Αἱ Μοῦσαι» εἰς τὸ 23ον ἔτος

Ἐπὶ τῇ εισόδῳ τῶν «Μουσῶν» εἰς τὸ 23ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, ἡ Διεύθυνσις διατρανεῖ θερμὰς τὰς εὐχαριστίας τῆς πρὸς τοὺς ὅπως δῆποτε πνευματικῶς καὶ ὀλικῶς ὑποστηριστάς των.

Ἐπαγρύπνησις τῶν ἑπι τῶν τέκνων

Πράγμα σωτήριον εἶναι βέβαια ἡ ἐπαγρύπνησις τῶν γονέων εἰς τὰ ἤθη τῶν τέκνων των καὶ ἡ πρόνοια τῆς ἐκκρίσεως παντὸς κακοῦ ἐκ τῆς ψυχῆς των ἐνστικτοῦ ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρας ἡλικίας των. Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ εἶνε τέλειος ἢ ἀπηλλαγμένος ἐλαττωματικῶν ὁρμῶν. Ὅταν δὲ ἐγκαταλειφθῇ ἀπροστάτευτος ἀπὸ τῶν ἐξ ἐμφύτου ἢ ἐξ ἀπεμιμήσεως κακῶν του ἔξεων, ριζοῦται καὶ ἐνισχύεται τὸ ἠθικὸν ἐλάττωμα. Ἡ εὐπλαστός παιδικὴ φύσις ἀναπτύσσεται στρεβλή. Ἀμέλεια ἢ ἐπιείκεια πρὸς τὰς πρώτας ἐκδηλώσεις τῶν κακῶν ὁρμῶν του εἶνε ἄστοργον καὶ ὀλέθριον εἰς τὸν μέλλοντα κοινωνικὸν ἄνθρωπον ἀδίκημα. Τὸ κακὸν ἐνστικτοῦ εἶναι ἀκανθα, ἣτις περιφύεται εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν καὶ ἀποπνίγει ἢ ἐξαγριώνει ὅ,τι ἔδωκε καλὸν εἰς αὐτὴν ὁ Θεός. Τὰ πρώτα του συμπτώματα εἶναι ἠθικὰ πταίσματα ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσήμαντα ἢ ἐλαφρά, ἀπὸ τῆς πηγῆς ὅμως, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπερρέουσιν, ἄξια πολλῆς καὶ ἀγρύπνου προσοχῆς. Διότι ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἀβλαβὴς ἕξις πολλάκις ἐγέννησε τὸ πάθος καὶ ἀπὸ τοῦ μικροῦ πταίστου προήλθεν ὄχι ἅπαξ ὁ ἐπίφοβος ἐγκληματίας.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τῶν γονέων καὶ τῶν παιδαγωγῶν ἡ εὐθύνη ἐπιβάλλει ἱερά καὶ πρὸς τὰ τέκνα καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα. Παιδαγωγοὶ δὲ ἢ γονεῖς ἀνάξιοι καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἀποστολῆς των εἶνε ὅσοι δὲν δίδουσιν εἰς τὴν εὐθύνην ταύτην τὴν δέουσαν σπουδαιότητα καὶ προσοχήν.

Ἐκαστὸς κατὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν κοινωνικὴν του τάξιν, ἔχει ἴδιον τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον ἐκπληροῖ τὸ ἠθικὸν τοῦτο καθήκον, ὁποῦ δῆποτε ὅμως καὶ ἂν ἐκτελεῖται τὸ καθήκον τοῦ-

πο, πρέπει νὰ κρίνηται ἀπὸ τῆς προαιρέσεως, ἣτις ὑπαγορεύει τὸ περιστατικὸν μέτρον τῆς ποινῆς ἢ τῆς ἀπαγορεύσεως.

Ἴδου δύο τοιαῦτα γεγονότα, τὰ ἐποῖα παραθέτομεν διὰ τὸ ψυχολογικὸν ἐνδιαφέρον των. Ὁ μικρὸς υἱὸς χήρας γυναικὸς ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ἀπεισίᾳ τῶν οἰκείων δύο δεκάρας, δὲν ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ τὰς ὑπεξαιρέσῃ καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν ἀποφέρων τῆς μικρᾶς κλοπῆς τὸ προίον. Ὅτε ἐπανῆλθεν ἡ μήτηρ, ἣτις παρατήρησε τὴν πράξιν καὶ ὑπώπτευσε τὸν δράστην τῆς, ὑπεδέχθη τὸν υἱὸν της σκληρῶς καὶ ἀπειλητικῶς καὶ ἀνεκάλυψεν ἐντὸς τῶν θυλακίων του τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος ὑπὸ μορφὴν σακχαρωτῶν. Ἡ ἀπλή γυνὴ ἔτραψε πρὸς τὸ ἠθικὸν τοῦτο κακὸν ἀποστροφὴν καὶ φρίκην, ἣς τὸ μέτρον κρίνει τις ἀπὸ τοῦ εἶδους τῆς ποινῆς, τὴν ὅποιαν ἐφήρμοσε κατὰ τὸ τέκνον της. Τὸν ἐθεώρησε καὶ τὸν ὠνόμασε τίποτε πλείότερον, τίποτε ὀλιγώτερον ἢ ὡς μικρὸν κακοῦργον, τὸν ἔδρασε ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ καλέσασα τὸν διαβαίνοντα ἐκείθεν χωροφύλακα ἐζήτησε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὡς ἄνθρωπον ἐπίφοβον, τὸν ὁποῖον δὲν ἠθέλε πλεόν νὰ φιλοξενῆ εἰς τὴν οἰκίαν της. Καὶ ἐκπληκτικὸς ὁ χωροφύλαξ ἐπέισθη νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ἐγγύτερον σταθμὸν. Ἐκεῖ προσῆλθε καὶ ἡ μήτηρ ἀπαιτοῦσα νὰ φυλακισθῇ ὁ μικρὸς κλέπτης, παρήλθε δὲ ὥρα ἰκανή, ἕως ὅτου μετὰ τὴν τῶν πταίσματος στηλίτευσιν καὶ τὴν ἀπειλὰς ἐπέισθη παρακληθεῖσα ἢ ἀμελιτικὸς γυνὴ νὰ τὸν παραλάβῃ κλαίοντα καὶ μετανοοῦντα εἰς τὴν στέγην της.

Τίς θὰ καταδικάσῃ τὴν μητέρα τυχτὴν, ἂν κρίνη τὴν ὁμολογουμένως ἀγαθὴν αὐτῆς προαίρεσιν; Ψευταὶ βεβαίως εἶναι αἱ ὑπερβολαὶ τῆς, ἀλλ' ὁ σκοπὸς της εἶναι καὶ σεβασμοῦ καὶ ἐπαίνων ἄξιος. Ἡθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ κακὸν ἀπὸ τῆς ρίζης του καὶ ἔπραξεν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν πταίστην τὴν φρίκην, τὴν ὅποιαν αὐτὴ αἰσθάνεται πρὸς τὴν κλοπὴν. Τὸ φάρμακον ἦτο πλεόν τοῦ δέοντος ἠρωϊκόν, ἀλλ' ἴσως καὶ σωτήριον

ΛΑΚΩΝΑΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1.Φ6.00.75

Ἴδόν ἄλλος πατήρ ἐξαγριούμενος εἰς τὸ ἄκουσμα ὁμοίας πράξεως τοῦ τέκνου του καὶ μέχρις ἀνηκούστου βαρβαρότητος προβαίνων. Τὸ γεγονόςδς σονέβη πρότινος ἔτι ἐν Μικροχωρίῳ. Ὁ δεκαετής μόλις υἱὸς τοῦ ἀρμενίου ξυλουργοῦ Τορβζ ἐκλεψε δύο ὄρνιθας τοῦ γείτονος καὶ ἡ πράξις κατηγγέλθη ὑπὸ τοῦ θύματος εἰς τὸν πατέρα ἐπανελθόντα τὴν ἑσπέραν ἐκ τῆς ἐργασίας του. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει συνήθως τὰ ἥθη ἤρεμα, εἶναι δὲ ἡσυχος καὶ φιλόπνοος τεχνίτης. Ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι τρέφει ἓνα μικρὸν κακοῦργον εἰς τὸν οἶκόν του, ἤρκεσε νὰ τὸν ἀποθηριώσῃ. Παράφορος ἐκ τῆς ὀργῆς ζητεῖ ἀσπλάγχχνως νὰ κολάσῃ τὸ κακὸν καὶ ἀπροκόπτει διὰ τοῦ μυχχιριδίου του τὸ ὄτιον τοῦ παιδίου. Ὁ τραυματίας μεταφέρεται εἰς φαρμακεῖον παρακείμενον, ἡ δὲ ἀκρωτηρίασις ἀποδεικνύεται ἀρκούντως σοταρά.

Ἐδῶ ἡ πρέθεσις εἶνε βεβαίως πάλιν ἀνεπιληπτος, ἀλλὰ καὶ ὡς τοιαύτη μόλις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις τῆς βαρβαρότητος.

Ἐν τούτοις εἶναι ἀξιοσημείωτον καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας περιστάσεις τὸ ἠθικὸν ἐλατήριον τῆς περισταλτικῆς ποιότητος. Ἄν ἀπαλλάξῃ τις αὐτὸ ἀπὸ ἀπρεπῶν ἢ τῶν ἐπικινδύνων του ὑπερβολῶν, μένει τι εἰς τὸ βῆθος χρηστὸν καὶ εὐγενές.

Καὶ μ' ὄλας ὁμοῦ τὰς ἐλλείψεις του, εἶναι πολὺ ἴσως προτιμότερον τῆς ἀκηδίας καὶ τῆς ἐπεικοῦς ἀνοχῆς ἄλλων γονέων, ὧν αἱ ἀδυναμίαι πολλάκις εὐνοοῦσι τῶν χειρίστων ἐλαττωμάτων τὴν ἀνάπτυξιν. *

Ο ΜΕΣΟΤΟΙΧΟΣ

Ὁ Ἰωάννης Ἰκλαρὸν καὶ ἡ Διονυσία δὲ Γαρβινέ ἠγαπῶντο καὶ ἠγαπῶντο παραφόρως.

Ἦσαν φύσεις ρομαντικαὶ καὶ πλήρεις ἀπὸ νοσταλγίας ἱποποισιμῶν καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἠδύναντο πολὺ ν' ἀνθῆξουν εἰς τὴν πεζότητα τῆς ἐποχῆς μας.

ἠγαπῶντο ἀπὸ πολλοῦ καὶ ὁ ἔρωσ των, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀντίγραφον τῶν ἀναγνώσεων τῶν διαφόρων μυθιστορημάτων τὰ ὁποῖα εἶχον καταφάγει μαζῆ, ὑπενεδύετο ποιάντινα χριάν τραγικότητος.

Ἐνόμιζον ὅτι διὰ ν' ἀγαπῶνται ἔπρεπε νὰ εἶνε δυστυχεῖς.

Καὶ δυστυχεῖς ἦσαν φεῦ!

Οἱ γονεῖς των εὐρίσκοντο εἰς διάσασιν.

Ἄν καὶ γείτονας αἱ δύο οἰκογένειαι τοῦ Κλαρὸν καὶ τοῦ Γαρβινέ, ἦσαν ἐχθραί.

Ὁ Ἀνατόλιος Γαρβινέ, ὅστις εἶχε καὶ τὴν μεγαλύτεραν περιουσίαν καὶ τὸ μεγαλειότερον οἶκηια, πρὸ ἑνὸς ἡδὴ ἔτους δὲν ὤμιλει πρὸς τοὺς Κλαρὸν.

Καὶ ὁ γέρον Κλαρὸν ἄλλωσ τε, ἂν καὶ φίλος ποτὲ στενὸς τοῦ Γαρβινέ, ἐδείκνυε τὴν ἰδίαν περιφρόνησιν τῶσδι διὰ τὸν γηραιὸν σύντροφόν του.

Τὰ δύο κτήματα ἐχωρίζοντο ἀπὸ ἓνα μεσότοιχον, ἓνα ὑψηλὸν μεσότοιχον, ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο ἀρκετοὺς πόδας καὶ ἐκάλυπτεν ἀπὸ τὴν ὄρασιν τὰ δύο οἰκήματα.

Ἐκεῖνος ὁ μεσότοιχος, ὅστις ὑψοῦτο σκληρὸς μεταξὺ τῶν δύο ἀγαπωμένων καρδιῶν, τῆς Διονυσίας καὶ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἦτο τὸ σύμβολον τῆς δυστυχίας των, ὁ ὁποῖος ἀμείλιχος, ὅπως καὶ οἱ γονεῖς των, δὲν τοῖς ἐπέτρεπε τὴν ἔνωσιν, εἶχε γίνει κατ' ἀντίθεσιν ὁ τόπος τῶν συνεντεύξεων των.

Ἐκεῖ καθ' ἑσπέραν ὁ Ἰωάννης ἀνῆρχετο μὲ μικρὰν μεταξίνην κλίμακα, τὴν ὁποίαν εἶχεν εὑρεῖ εἰς τὸν «Ρωμαῖον καὶ τὴν Ἰουλιέτταν», καὶ εὐρίσκε τὴν Διονυσίαν.

Αἱ ἐρωτικαὶ τῶν συνεντεύξεως γινόμεναι κατὰ προίεμισιν ὑπὸ τὸ φῶσ τῆς σελήνης, εἶχον καὶ τι τὸ μελαγχολικὸν ἀλλὰ καὶ γλυκύ.

Αὐτὴ ἡ δυστυχία, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν, αὐτὴ τοῖς καθίστα ὀλιβερὸς τὰς ἡδονὰς τῶν βραχειῶν αὐτῶν σιγμῶν κατὰ τὰς ὁποίας εὐρίσκοντο μαζῆ.

Καὶ οὕτω μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ εἶχον παρῆλθει μῆνες καὶ ἔτος ὀλόκληρον καταδιωκομένου καὶ ἀπηγορευμένου ἔρωτος, ἀπεφάσισάν οἱ δύο νέοι μας νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὴν δυστυχίαν των.

Ἡ πρώτη των ἰδέα ἦτο ν' αὐτοκτονήσουν.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἀφοῦ συνεφάνησεν, ὅτι τὸ τοιοῦτον θά ἦτο τὸ ἀξιοπρεπέστερον, τὸ μᾶλλον σαξπήρειον καὶ τὸ μᾶλλον ὠραῖον, εὐρεν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλο μέσον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἀλλότητα.

—Διατὶ δὲν φεύγομεν μαζῆ, ἀγάπη μου; εἶλεν εἰς τὴν Διονυσίαν. Θὰ ὑπάγωμεν μακρὰν, εἰς τόπους τοὺς ὁποῖοις δὲν εἶδομεν ποτὲ, εἰς μέρη τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς εἶνε ἀγνωστα καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς φωλεὰς θὰ κρύψωμεν τοὺς ἔρωτάς μας.

Καὶ τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐμειδίασε καὶ εἰς τὴν νεάνίδα.

Κανεῖς τῶν δύο δὲν ἐσκέφθη ἐπὶ σιγμῆν καν τί θὰ ἔτρωγον εἰς τοὺς τόπους αὐτοὺς τοὺς ἀγνώστους, εἰς τὰς φωλεὰς αὐτάς εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἔκρυπτον τὸν ἔρωτά των.

Καὶ μίαν ἑσπέραν σεληνοφώτιστον, παντεληνοφώτιστον μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ παλμοῦς, ἀφοῦ ὁ Ἰωάννης καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν, μὴ ἐργασθεῖς καθόλου, περιεφέρετο εἰς τὸ κτήμα ὡς παράφρων καὶ ἠρεθίζετο κατὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἐμειδία μὴ γνωρίζων τί συνέβαινε, ὁ Ἰωάννης, ἀφοῦ ὄλοι εἰς τὸν οἶκόν του ἐκοιμήθησαν, ἀφοῦ σιγῆ ἔγεινε παντοῦ, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Ἡ Διονυσία ἦτο ἐκεῖ καὶ ἀνέμενε.

—Νομίζω ὅτι θάποθάνω. Τρέμω.

—Ναί· θὰ ἀφήσωμεν τοὺς γονεῖς μας, θάφήσωμεν τὰ πάντα, ἀπῆντα ἐκείνη. Ἀλλὰ τὸ κάμνω διότι σὲ ἀγαπῶ παρὰ πολὺ, Ἰωάννη.

—Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ ὅσον καὶ τὴν ζωὴν μου, Διονυσία.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

—Λοιπὸν ἄς φύγωμεν.

—Ἄς φύγωμεν ἄλλὰ πόθεν;

—Ἐχω πληρώσει τὸν φύλακα, τὸν γηραιὸν Ἀντώνιον, ὅστις θὰ μᾶς ἀνοίξη τὴν θύραν ἀπ' ἐδῶ. Ἐλθέ' ἐλθέ' εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ἡ Διονυσία πάλλουσα ἔδεσε τὸν πόδα ἐκεῖθεν τοῦ μεσοτοιχοῦ.

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἐβοήθησεν, ἔπειτα τὴν ἤρασε καὶ τὴν κατεβίβασεν.

Αἱ καρδίαι τῶν τῶντι ἔπαλλον μέχρι διαρρηξέως.

Αἱ σκηναὶ αἱ μᾶλλον τραγικαὶ τῶν μυθιστορημάτων, οἱ ἥρωες οἱ ξιφουλκοῦντες καὶ οἱ ἥρωες οἱ πίπτοντες νεκροὶ καὶ αἱ ἄφθονοι ἠρωίδες αἱ λιποθυμοῦσαι παρουσιάσθησαν ἔμπροσθέν των.

Ὁ Ἰωάννης ἐβάδιζεν, ἀλλ' ἐβάδιζε μὲ τοὺς πόδας λελυμένους.

—Νομίζω, ὅτι θάποθάνω.

—Θάρρος, φίλη μου! θάρρος!

Ἐφθασαν πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των ὅταν, κτυπώντας εἰς τὸ φυλακεῖον εἶδον νὰ ἐξέρχονται ἐκεῖθεν ἀντὶ τοῦ φύλακος οἱ πατέρες των, ὁ γέρον Κλαρὸν καὶ ὁ κοντὸς Ἀνατόλιος.

Οἱ δύο νέοι μᾶς ἐπάγωσαν.

Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς των ἦτο ἔτι μεγαλειότερα ὅταν εἶδον ὅτι οἱ δύο γέροντες ἐμειδίωσαν.

—Ἄλλὰ τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

—ὦ! πάτερ μου, συγγνώμην, ἔλεγεν ἡ Διονυσία παραδιδόμενη εὐκολώτερον ὡς γυνή.

—Ἐμπρὸς, τρελλόπαιδα. Νυμφευθῆτε τώρα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνατόλιος, πρῶτος δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τοὺς γέλωτας. Δὲν ἐνοήσατε λοιπὸν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κωμωδίας; ἠθέλαμεν νὰ σᾶς κάμωμεν ν' ἀγαπηθῆτε εἰς τὰ γερά καὶ πρὸς τοῦτο δὲν ὑπῆρχε τρόπος κανεὶς ἄλλος παρὰ νὰ σᾶς θρέψωμεν τὰ ρομαντικά σας ἔνστικτα. Τὰ ἐμπόδια εὐκολύνουν τὸν ἔρωτα περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία. Σᾶς εἶχομεν προορίσει τὸν ἕνα διὰ τὸν ἄλλον, ἀλλ' ἂν ἠθέλετε ἀνατραφῆ μαζῇ, ἡ ἀγάπη σας θὰ ἐγαλαροῦτο ἴσως ἴσως δὲν θὰ ἐγένεσθε εὐτυχεῖς. Τώρα εὐτυχῶς κανένας τοιοῦτος κίνδυνος δὲν ὑπάρχει. Ἡ δυστυχία σᾶς ἦνωσε ἀδιαρρήκτως. Ἡ πλασὶτή μας ἔχθρα σᾶς ἔταμε νὰ γνωρισθῆτε καὶ νὰ ἐκτιμῆσατε καλλίτερον τὴν ἀξίεστέ.

Καὶ τώρα ἄς γείνη ὁ γάμος. Τὰ ἔχομεν ὅλα ἔτοιμα καὶ ἔχομεν καὶ κατὰ ἄλλο ἔτοιμον.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Διονυσία, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσουν εἰς τὰ ὅσα των οὔτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, δὲν ἠράτησαν κἄν τι.

Τὸ βλέμμα των μόνον ἔδειξε περιέργειαν.

—Ἐχομεν δύο κτίστας οἱ ὁποῖοι θὰ ἔλθουν αὐριοῦν νὰ κρημνίσουν τὸν μεσοτοιχοῦ, ἀπήντησε πάλιν μειδιῶν ὁ γηραιὸς Κλαδέλ.

Καὶ ἐπίλησε τὴν νύμφην του.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

ἌΝΕΥ ἘΛΠΙΔΟΣ

Ἄλλοι ἔχουν μίαν ἐλπίδα. Ὁ πτωχὸς ἀσθενῆς, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιροῦ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ θανατηφόρον ἀσθένειαν, μειδιᾷ εἰς τὴν θεάν τοῦ ἱατροῦ, ἀκτίς ζωῆς χύνεται ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι περιστρέφονται σιωπηλοὶ μὲ πιεσμένην τὴν καρδίαν ἀπὸ θλιβερὰν προαίσθησιν καὶ ὀμιλοῦν χαμηλοφώνως μαντεύοντες ἄφικτον καταστροφὴν. Καὶ ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία τὸν παρατηρεῖ μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς, ἐλπίζει μὲ αὐτόν...

Ὁ ναυτικός, ἔρμαιον τῆς ὁρμῆς τῶν κιμάτων καὶ τῆς θυέλλης, ἡ ὁποία τείνει νὰ καταστρέψῃ τὸ πλοῖόν του, παρατηρεῖ περιπαθῶς τὸ ἀκάτιον, παρακολουθοῦν τὸ πλοῖον καὶ σκέπτεται, ὅτι τοῦτο θὰ τὸν δεχθῆ εὐμενῶς, ὅτι τοῦτο θὰ δυνηθῆ νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ περιηγητής, καταβληθεὶς ἀπὸ τὴν πείναν, ἡ ὁποία τὸν προσέβαλε καθ' ὁδόν, ἐλπίζει καὶ αὐτὸς ἀκόμη.

Ὁ κατηραμένος ἰνδός, ὁ καταδικασμένος εἰς τὰς καυστικὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου νὰ ἐργάζεται ὡς ζῶον ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ σκληροῦ κυρίου του, ἔχει καὶ αὐτὸς ἐπίσης μίαν ἐλπίδα.

Ὁ καταστραφεὶς, ἡ πλανηθεῖσα κόρη, ἀναμέσον τῆς ἀπογοητεύσεώς των ἔχουν μίαν ἐλπίδα.

Ἄλλοι ἐλπίζουν, ἀλλ' ὁ ἀπωλέσας τὴν πίστιν δὲν ἐλπίζει πλέον.

(Μετὰφρασις)

Πετρονία ἡ Ζακυνθία

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κράτει στὰ χεῖλη τὰ κλεισμένα, —κράτει ἀκόμη γιὰ νὰ ζῆ, —τέτσιο ἀπόκοσμο τραγοῦδι— ποῦ θὰ τὸ ψάλωμε μαζῶ.

Δύρα θὰ πάρω μαγεμένη— ἂν τὴ γητεύτρα σου φωνῆ— καὶ φωτισμένος θὰ πετάξω— μὲ πρὸς τὸ πανώρηο σου θρονί.

Κι' ἔτσι βαθεῖα γλυκοκυττώντας— τὴ φλογισμένη σου ματιά, —μὲ σὲ θὰ φύγω στὰ αἰθέρια— μὲ τὸ τραγοῦδι μιὰ νυχτιά.

Σμόρνη

Σ. Γ. Σπεράντσας

Ἡ ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ

Δυὸ κόσμους εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ξανοίγει ἐκεῖδος ποῦ ἀνέβη: Ὁ ἕνας λὲς πῶς νὰ ὑψωθῆ εἰς τὸν οὐρανὸ γυρεῖ, Ὁ ἄλλος στέκει ταπεινὸς καὶ λυπημένος εἶναι.... Λέγεται ὁ πρῶτος Παρθενῶν, ὁ δεύτερος Ἀθηναί.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΕΠΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

Τῷ κτηγγ. κ. Α. Μ. Ἀνδρεῖδῃ

Ἐπὶ τριάκοντα καὶ τρῶα ὄλα ἔτη, ἀφ' ἧς διὰ τῆς ἀπὸ 24)5 Νοεμβρίου 1815 τῶν Παρισίων συνθήκης, αἱ Ἰόνιοι Νῆσοι μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν ἀπετέλεσαν τὸ αὐτόνομον Ἰονικὸν Κράτος ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ ἀποκλειστικὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, καταθλιβεῖς ὁ Ἰόνιος λαὸς ὑπὸ τὸν ἐπαχθῆ τοῦ Μαιτλανδίου Συντάγματος ζυγὸν καὶ διαβουκοληθεῖς μὲ ψ ε ὑ τ ρ α ἔ λ ε υ θ ε ρ ι ἄ θ α ρ ρ α λ ε ὸ ν εἶχεν ἀναλάβει διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῶν ἐννόμων μέσων ἀγῶνα κατὰ τῆς παραβιάσεως τῶν ἱερωτέρων αὐτοῦ δικαιωμάτων, καί τοι πολλάκις δικαιοσύνην ζητῶν εἶχεν ὑψώσει τὴν φωνὴν μέχρις αὐτοῦ τοῦ θρόνου τῆς Προστάτιδος, χωρὶς ποτε νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ τόσαι ἀναφοραὶ, αἱ πρεσβεῖαι, αὐταὶ αἱ συστάσεις τοῦ λόρδου Ἀρμοστοῦ Νοῦγκεντ πρὸς παραχώρησιν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων,—διότι κωφὴ ἄλλως τε ἦτο καὶ ἡ ἐν γένει διπλωματία εἰς τὰς φωνὰς τῶν λαῶν,—ἔδει ὑπὸ τοῦ ἀκρατήτου πόθου τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν νὰ συγκλονισθῆ ἡ ὅλη Εὐρώπη, ὅπως καὶ ἡ Ἀγγλικὴ Προστασία ἀφυπνιζομένη ἀναγνωρίσῃ τὰ δίκαια τοῦ ἀγωνιζομένου ἐλευθέρου καὶ ἀνεξαρτήτου λαοῦ, καταργίσῃ τὴν λογοκρισίαν, παραχωρήσῃ τὴν ἐλευθεροτυπίαν καὶ ὑποσχεθῆ εἰς αὐτὸν τὴν διενέργειαν ἐλευθέρων ἐκλογῶν καὶ τὴν μυστικὴν ψηφοφορίαν.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὰς δοθείσας ταύτας μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐχρησίμευσαν ὡς ἀπαρχή, ὅπως σὺν τῷ χρόνῳ ζητηθῶσι μείζονες τοιαῦται καὶ αὐτὴ ἡ Ἐνωσις, ἐν τούτοις ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἐξηκολούθησαν αἱ αὐθαιρεσίαι τῶν ὀργάνων τῆς Προστασίας καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἰονίου τύπου, ὁ ὁποῖος ἀντιπρόσωπος τοῦ κοινῆ φρονήματος λάβρος ἐπετίθετο κατὰ τῶν αὐθαιρεσιῶν ἐκείνων, καταγοητεύων καὶ γαλουχῶν ἐτέρωθεν μὲ τὰ νάματα τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως.

Εἰς ἐπίρωσιν τοῦ τύπου καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀπὸ τοῦ 1842 ἐν Κεφαλληνίᾳ ἰδρυθέντων Συλλόγων ὑπὸ τὸν μὲν κέντρον πρὸς συζητήσιν ἢ ἀναγνωστη-

ρῶν, (ἐκλογικῶν Κοιτείων, Club, ὡς ἐθεωροῦντο), πράγματι δὲ πρὸς καταπολέμησιν τῆς Προστασίας καὶ καλλιέργειαν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, συνέστησαν καὶ ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1849, Σύλλογοι τοιοῦτο καὶ Λέσχαι (« Πρώοδος », « Φώσκολοι »), ὧν μία καὶ ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα « Ἀδελφότης » ἐκ τῆς τάξεως τῶν τεχνιτῶν, ἧς τὰ μέλη εἰς ἑκατὸν, ἅμα τῇ συστάσει, ἀριθμούμενα, ἠϋξήθησαν βραδύτερον κατὰ πολὺ καὶ τὰ ὁποῖα, κατὰ τὰς συνεδριάσεις αὐτῶν, συνεζήτουν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς τύχης τῆς τε Ζακύνθου καὶ τῆς Ἐπτανήσου ἐν γένει. Καὶ ἡ Λέσχη αὕτη, ἡ καὶ νῦν ὑφισταμένη ὑπὸ τὸ ὄνομα « Πολιτικὸς Σύλλογος « Λομβάρδος », εἰς μνήμην καὶ τιμὴν τοῦ ἀθλητοῦ καὶ τελειωτοῦ τῆς ἐθνικῆς Ἰδέας Κωνστ. Λομβάρδου, διὰ τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ἐνθουσιῶδες τῶν πατριωτικῶν φρονημάτων τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν μελῶν, ἐξήγειρε τὸν χόλον τῶν ὀργάνων τῆς Προστασίας, πολλὰ πρὸς διάλυσιν αὐτῆς βυσσοδομευσάντων.

Τῇ 21 Μαΐου 1851 ἐγκυκλοφόρησεν εἰς Ζακύνθον δημοσίευμα τυπωθὲν εἰς τὸ τυπογραφεῖον Σεργίου Ραφιάνη ὑπὸ τίτλον « Τὸ Κυβερνητικὸν Ἀνθρωπάρεον κατὰ τοῦ Καταστήματος ἸΙ « Ἀδελφότης » ἔχον δ' ὡς ἑξῆς :

« Ἡ φύσις καὶ τὸ δίκαιον μᾶς ἐπιτρέπωσι νὰ ζητῶμεν » τὴν ἀνεξαρτησίαν μας, ὅχι διὰ νὰ δειοκῶμεν αὐτοπραϊρέτως καὶ καταδυναστεύωμεν τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐξαρτώμεθα ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ ξένου τὴν θέλησιν.— » Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἡ ἀπέχθεια κατὰ τῆς δουλείας, διαπερῶσαι τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, εἶναι ἀναπόσπαστα, ἀχωρήριστα στοιχεῖα ἀπ' αὐτὴν. Τὶ πενιχρότερον παρὰ ἐξευτελιζόμενός τις εἰς τὴν ὅλην κοινωνίαν, ζῶν ὡς ἡ κινουμένη σκιὰ ἀπέναντι τοῦ σχηματίζοντος αὐτὴν σώματος, νὰ ἐκίθεται εἰς κάθε τυράννου ποταπὴν περιφρόνησιν; — Καὶ ὁ ἀπικαιώτερος γνωρίζει τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅτι γεννᾶται ἀπὸ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Πλάστην, ὅτι ἡ ὑπαρξίς του ἔχει ἀνώτερον σκοπὸν, ἢ ψυχὴν καὶ ἀθάνατον προσορσισμόν καὶ ὅτι δὲν ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν ὡς παίγιον τῶν ἀστάτων φαντασιῶν τῶν ὁμοίων του,

» Ἀλλὰ μ' ὄλα ταῦτα εὐρίσκονται κάποιοι, οἵτινες ἀποποιούμενοι τὸ κοινὸν αἶσθημα, θρεφόμενοι μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὸν μεταλλικὸν ἤχον παρακολουθοῦσιν οἱ ἄθλιοι τὰ νεύματα ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἐξώρισε, ἐρράβδισε, ἐδολοφόνησε καὶ ὀλοέναφυλακίζει καὶ κατατρεχεῖ σκληρῶς τοὺς ἀδελφούς των ἔρποντες δὲ τοῦς Σουλτανικούς πόδας του χορταίνουσι τὰ λαίμαργα στόματά των ἀπὸ τὰ χρήματα τοῦ πτωχοῦ λαοῦ, ἐπὶ τὰ ὁποῖα διεφθαρμένοι

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

» τὸν ἐξυβρίζουσι καὶ κακουχοῦσι.

» Τοιαῦτα εἶναι τὰ παχυλὰ καὶ ἀκονενοημένα ὄργανα
 » τῆς λεγομένης Κυβερνήσεώς μας, τὰ ὅποια ἀμιλλώμενα
 » ὅπως ὑποσκελίση ὁ εἶς τὸν ἄλλον καὶ δείξωσι τὴν πρὸς
 » αὐτὴν ἰκανότητά των πρὸς ἀπολαβὴν ἑνὸς ἀδρου μισθοῦ
 » προσφέρουσιν εἰς τὸ ἄγριον θηρίον θῦμα τὴν ἰδίαν
 » των πατρίδα. — Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐγχολλη-
 » μενοι τὰς ἐπιθυμίας τῶν πατρῶων των κατασπαράτ-
 » τουσιν τὸ ὄρατον ἐθνικὸν σῶμα τῆς κοινωνίας μας.
 » Αὐτοὶ οἱ μωροὶ, κακόβουλοι, ὑπερβῆται τοῦ Σατινᾶ,
 » φέροντες ἐπὶ τῶν μετώπων των τὴν ἀδικίαν καὶ ἀνο-
 » μίαν, προσπαθῶσι νὰ ἐγχαράξωσι καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ
 » τούτου ἐδάφους, δρόμον αἵματος! δρόμον σφαγῆς! —
 » Αὐτοὶ οἱ αἰμοχαρεῖς, ἀναίσχυντοι, προδόται, κατακα-
 » ὄμενοι ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπωσι τὴν ἀγνότητα τοῦ ἐθνι-
 » σμοῦ μας κορυφουμένην εἰς τὰς καρδίας τῶν συνδρο-
 » μητῶν τοῦ καταστήματος: « **Ἡ Ἀδελφότης** »,
 » συνάμα δὲ καὶ εἰς ὅλον τὸν λαὸν, ἐμηχανορράφησαν
 » νὰ ἐκλέξωσι τοῦτο ἀρμόδιον διὰ τοὺς ξενόφρονας
 » σκοπούς των, ὅπως αἱματοβρέξωσι τὴν πολυστένακτον
 » καὶ βασανιζομένην πατρίδα. — Οὐδὲν ἱερὸν, οὐδὲν ὁ-
 » ρσιον συστέλλει τοιαῦτα ἀνδράποδα, ἄλλ' εὐπειθέστατοι-
 » δοῦλοι τῶν αὐθέντων των, ἄτρομοι βαδίζουσι τὰ ἀ-
 » δελοφροτινά σχέδιά των. Καὶ τῷ ὄντι, ἐνῶ ὁ συμμα-
 » χῶν μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐξόντωσίν
 » μας Ἐπαρχος προεκήρυτεν εἰς τοὺς συμπολίτας στανι-
 » κῶς νὰ ἐορτάσωσι τὴν ἀνάμνησιν τῶν γενεθλίων τῆς
 » Βασιλείσεως τῆς Ἀγγλίας, ἐνῶ ὁ ἡλίθιος καὶ χουσολά-
 » τρης Ἀρχιερεὺς πρὸς τιμὴν ἐκείνης ἤτις ἀνηλεῶς καὶ
 » ἀπανθρώπως ἐξυβρίζει καὶ καταφρονεῖ τὴν θρησκείαν
 » μας, ἔχουσα καὶ αὐτὰς τὰς Ἑλλησίας μας ὀπλοστά-
 » σια καὶ στρατῶνας, ὑπερβαίνουσα κατὰ τὸ μῖσος καὶ
 » αὐτοὺς τοὺς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ
 » Τούρκους, οἱ ὅποιοι τὰς μετεχειρίσθησαν κἄν διὰ ἰδιά-
 » των προσκυνήματα, ἐνῶ λέγω αὐτὸς ὑπεχρέωνε τοὺς
 » σεβασμίους Ἱερεῖς μας νὰ λιτανίσωσι κομπῶς τὴν χα-
 » ριτόβρυτον Ἀνασσάν του, οἱ δῆμοι οὗτοι ἀγγλόδουλοι
 » ἔδραζαν τὴν εὐκαιρίαν ἀπὸ τὴν εὐκολολύγιστον Ἐπιτρο-
 » πὴν, νὰ δαφνοστολίσωσι καὶ φωταγωγήσωσι τὸ Κατά-
 » στημα δι' ἰδίας των δαπάνης. — Εἰς μάτην συνδρομη-
 » ται διεμαρτύροντο διὰ τοιαύτην ἀνθελληνικὴν καὶ δου-
 » λικὴν πράξιν. Εἰς μάτην ἐφώνηζον τὰς ἀπεχθεῖς σκευω-
 » ρίας καὶ πλεκτιάνας των. Τὸ ἔτσι θέλω ἐνεργοῦσε
 » καὶ τὸ πᾶν ἐσίωπα δι' αὐτοὺς. Ἀνεχώρησαν τέλος, οὐ-
 » δὲ ἔχνος των πλέον ἀνεφάνη, μόνον οἱ τρεῖς τέσσαροι
 » οὗτοι Ἀγγλομάγειροι διεσκέδαζον τὴν μοναξίαν τοῦ
 » Καταστήματος μετὰ τὰ πομπώδη καμώματα. — Ἐξημέρω-
 » σεν ἡ λυπηρὰ ἡμέρα. Τὸ ἐστολισμένον ἀπὸ δάφνης
 » καὶ λυχνίας Κατάστημα ὑπενθύμιζεν ἐν μέσῳ τῆς γε-
 » νικῆς ἐρημίας τὰ διακρινόμενα παλῆατα τῶν μικρῶν
 » δεσποτῶν τοῦ Μεσαιῶνος· ἄλλ' ἡ ἀσθενὴς φωνὴ τοῦ
 » φιλάγγελου Ἀρχιερέως προθυμοποιουμένου νὰ στρεβλώ-
 » σῃ χάριν τῆς Κυρᾶς καὶ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ προφητά-
 » νακτος Δαβὶδ, ἐχάνετο ἀπὸ τὰς κατάρας κάθε Ὁρθο-
 » δόξου. — Ἄλλ' ὅποιον θέαμα! ὅποιον ἠθικὸν χάος! ἀρροῦ

» παρήρατο ὁ καιρὸς χωρὶς νὰ λάβωσι πέρας τὰ μισάν-
 » θρωπα σχέδιά των πρὸς τὸ ἐσπέρας τοποθετοῦσι εἰς
 » τὴν ἀγορὰν πλησίον τοῦ καταστήματος, καὶ τοῦτο διὰ
 » νὰ ὑποκινήσωσι τὴν ταραχὴν καὶ τὸν ὄλεθρον,
 » δύο ἀγγλοϊονικάς σημαίας, αἱ ὅποιαι βεβαρυμένα ἀπὸ
 » τὰ τρομερὰ καὶ βάρβαρα κακουργήματα καὶ ἀπὸ τὸ
 » ἀχνίζον ἀκόμη ἀθῶον αἷμα τῶν Ἑπτανησίων, ἔμενον
 » ἀκίνηται, νεκρωμένα, ὡς προεικονίζουσαι τὴν πῶσιν
 » των. — Δικαίως ἐτύφλωνεν ἡ γολὴ τὸν λαὸν, δικαίως
 » ἐκαπελεῖτο μεγάλως ὁ ἀναβρασμός του, ἐὰν ἡ φροῆνη-
 » σις καὶ σύνεσις τῶν **Ἐντίμων Ἀντιπροσώπων**
 » **Ριζοπατριῶν μας**, οἵτινες διὰ τὸν πατριωτισμὸν,
 » αὐταπάρησιν των καὶ ἀμόλυντον χαρακτηρὰ των, ἤξιώ-
 » θησαν τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπολήψεως κάθε ἀληθοῦς
 » πολίτου, καὶ ἐν γένει ὅλου τοῦ Κόσμου, δὲν κατέσβε-
 » ρον τὴν λαύραν καὶ ἐπανάφερον εἰς αὐτὸν τὴν ἀπαρα-
 » δειγμάτιστον Ἑλληνικὴν ἐπιμονὴν του. Ἀλλὰ σεῖς, ὦ
 » κακοῦργοι, ἀναίσθητοι, δὲν σπαράξεσθε κἄν ἀπὸ τοὺς
 » γοεροὺς στεναγμοὺς τῶν συμπολιτῶν σας στεναζόντων ὑ-
 » πὸ τὸ βάρος τῶν ἀπανθρώπων ἀλύσεων; Τὰ μαῦρα σώμα-
 » τὰ σας δὲν ροφῶσι εἰς τὴν αἱμοβόρον δίψαν των τὸ ἔ-
 » διόν σας αἷμα; Ἡ καταφαρμακευμένη καρδιά σας δὲν
 » ἐνεργεῖ μόνον εἰς τὰ ἰδικὰ σας σπλάγγνα; Ὁ κίνδυνος ὅμως
 » σᾶς ἐκαπελεῖ, εἰς τὰς ἱερὰς σελίδας τοῦ Ὑψίστου ἐνε-
 » γράφῃ: « **Ἡ Ἀποκατάστασις μας** ». Πλησιάζει
 » ὁδὲν ὁ καιρὸς, ὅπου πεφοβισμένοι, ἐντρομοὶ θὰ ξανοί-
 » γετε τὴν διὰ τοῦ Σταυροῦ κεκοσμημένην κυανόλευκον ση-
 » μαίαν μας νὰ κυματίη ὑπερηφάνως ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν
 » ἀποτόμων φρουρίων μας.

» Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 21 Μαΐου 1851 Ἐλ. Ἐ.»

(Ἐπετι)

Λ. Χ. Ζώης

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἡ πρότεσις μετὰ τὸν δύο ἐτέρων, κατὰ τὸν νόμον,
 ὡς ὑποψηφίου ἐπισκόπου Γυθείου τοῦ κλεινοῦ καὶ ἀρτίας
 μορφώσεως συμπολίτου μας κ. Διον. Γ. Δίφνου ἀρχι-
 μανδρίτου τοῦ Στόλου πανελληνίων ἐπροξένησε χαρὰν
 καὶ δὴ παρὰ τοῖς ναυτικοῖς κύκλοις, εἰς οὓς γνωστὴ ἡ
 περιφανὴς δράσις τοῦ ἀνδρός. Ἡ Ζάκυνθος μετὰ παλ-
 μῶν ἱερᾶς συγκινήσεως ἀναμένει τὴν ποθητὴν ἀγγελματικὴς
 ἐκλογῆς ὡς Ἐπισκόπου τοῦ τῆσου σεμνοῦ τέκνου τῆς.

— Μετὰ τοῦ σημερινοῦ φύλλου οἱ ἀξιοτ. συνδρομη-
 ται καὶ ἀναγνώσται μας λαμβάνουσι δωρεὰν καὶ ἐν
 τευχῶς ὑπὸ τίτλον: « Ἀναγραφὴ συγγραμμάτων καὶ
 ἐκδόσεων » τοῦ Διευθ. τῶν « Μουσῶν » Συνιστώ-
 μεν ὅπως καὶ ἄλλοι ἐργάται τῶν γραμμάτων ἀσχο-
 λούμενοι εἰς τοιαῦτα ἔργα δημοσιεύσωσι ὁμοίως Ἀ-
 ναγραφὰς τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων των.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΓΙΑΤΙ ΑΓΡΥΠΝΩ

Δυὸ γλυκὰ ματάκια, μάτια ζαφειρένια μ' ἄνοιξαν
πληγῆ, κι' ἀγρυπνῶ ἀπ' τὸν πόνον κι' ἀγρυπνῶ ἀπ'
τὴν ἔννοια κι' ἀπ' τὴ συλλογῆ.

Τῆς νυκτὸς ἡ πάχνη χάνεται κ' ἐκεῖνη ὁμοια μὲ
καπνὸ, ἡ ἀδύγη προβάλλει, τὸ φεγγάρι σβύνει, κι' ἔ-
μως ἀγρυπνῶ.

Ἀγρυπνῶ τὴν ὥρα ποῦ κρυφοφιλιούνται τ' ἄστρα
ζηλευτά, ἀγρυπνῶ τὴν ὥρα ποῦ γλυκοκοιμοῦνται τὰ
ματάκια αὐτά.

Τίνος εἶν' τὰ μάτια; μὴ ῥωτᾶς ἐμένα, κόρη εὐ-
γενικῆ σύρε στὸν καθρέφτη, καὶ ζωγραφισμένα θὰ
τὰ δῆς ἐκεῖ.

Ἰωάννης Πολέμης.

ΟΔΗΓΙΑΙ—ΓΝΩΜΑΙ—κτλ.

—Μετὰ τὸ γεῦμα. Ὑπάρχουν ἄπειροι ἄνθρωποι,
οἱ ὁποῖοι καὶ γηράσκουν καὶ ἀποθνήσκουν μὲ τὴν δυσ-
πεψίαν ὡς ἀχώριστον σύντροφον, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀνακα-
λύψουν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς.

Ὅσοι πρῶτον βιασικὰ καὶ ἀμέσως ἀρχίζουν τὴν
ἐργασίαν, ἥτις ἀπασχολεῖ τὴν προσοχὴν τῶν καὶ ἀποροφᾷ
ὅλας τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις τῶν, ὡς εἶ-
ναι βέβαιοι, ὅτι ἡ δυσπεψία δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ ποτε
Γίνονται δὲ καὶ εἰς ἄκρον ἐξερθέσιμοι ἀπόδειξις, ὅτι ὅλη
ἡ νευρική των δύναμις ἔχει καταναλωθῆ. Ἡ φύσις δὲν
δύναται νὰ κάμνῃ δύο ἐργασίας συγχρόνως. Ὁ στόμα-
χος δὲν δύναται νὰ χωνεύσῃ καθ' ἑνὴν ὥραν ἐργάζεται ὁ
ἐγκέφαλος. Γνωστὸν δὲ ὅτι πᾶσα δύναμις χωρισμένη εἰς
πολλὰ μέρη ἐξασθενεῖ, Ἄν ὅλοι ἐτρωγον χωρὶς βίαν, χω-
ρὶς ν' ἀπασχολοῦν τὸν νοῦν τῶν ἄλλοῦ, ἂν κατόπιν ἄ-
φηναν τὸν στόμαχόν των ἐλεύθερον νὰ ἐργασθῆ ἡμίσειαν
ὥραν τοῦλάχιστον, χωρὶς νὰ στρέφουν πρὸς ἄλλην δι-
εὐθύνουν τὴν νευρικήν των δύναμιν. ἡ δυσπεψία δὲν θὰ
ὑπῆρχεν ἴσως εἰς τὸν κόσμον.

Δι' αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητος μετὰ τὸ φαγητὸν ἡ βραχεία
ἀνάπαυσις, ἰδίως μετὰ τὸ γεῦμα. Τὴν πρωΐαν, ὅτε ἡ σω-
ματικὴ καὶ ἡ νευρική δύναμις εὐρίσκονται εἰς τὴν ὑ-
ψίστην ἀκμὴν των, ὁ στόμαχος δύναται νὰ λειτουργῇ
εὐδύς μετὰ τὸ φαγητὸν καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος ἐργά-
ζεται. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας τῆς ἡμέρας εἶνε βλα-
βερὸν τοῦτο. Μετὰ τὸ δεῖπνον μάλιστα τῆς νυκτὸς δὲν
ἐργάζεται ἡ ἐργασία, ἀλλὰ ἡ διασκέδασις. Τότε ἡ ἀνοχὴ
τοῦ σώματος εὐρίσκειται εἰς τὸν κατενόμενον βαθμὸν καὶ
δὲν πρὸς νὰ παραφορτῶται.

— Ἀσφάλεια κατὰ κεραυνῶν.— Ὅταν ἐπίκειται
θύελλα, οἱ Γάλλοι χωρικοὶ συνειθίζουσι ν' ἀνάπτουν πυ-
ρὰν παράγουσαν πολὺν καπνόν, ἐπὶ τῇ πεποιθῆσει ὅτι
οὗτος σώζει ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ. Τινὲς θεωροῦσιν τοῦτο
ὡς πρόληψιν, ἀλλ' ὁ καυτηγητὴς Σιούτερ ἀποδεικνύει ὅ-
τι τὸ ἐθιμον τοῦτο βασίζεται ἐπὶ λογικῆς αἰτίας, καθότι
ὁ καπνὸς ἐνεργεῖ ὡς καλὸς ἀγωγὸς πρὸς βραδείαν καὶ
ἀσφαλῆ ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ὑποδεικνύει δ'
ὅτι ἐν χιλιάσι περιπτώσεσι ζημιῶν προξενηθειῶν ὑπὸ
κεραυνοῦ, προσεβλήθησαν 6,3 κωδωνοστάσια καὶ 8,5
μύλοι, ἐνῶ μόνον 0,3 καπνοδόχοι ἐργοστασίων ἐπαθόν.

— Εἰς τὸν βίον τῶν κοιτωνῶν τὰ μεγάλα ἔργα προκα-
λοῦν τὸν θάνατον καὶ ἐπειτα τὴν καταφορὰν. Εἶνε ἡ
ἀρχαία ἐκδήλωσις τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς προόδου.

(Μαξερουά.)

— Ποιὲ νὰ μὴ δανείζουσι, ἀλλ' οὔτε νὰ δανείζουσι. Ἐδά-
νεις; καὶ δάνειον καὶ φίλον ξεγραφέ τα. Δανείζουσι; ἐξέ-
μαθες νὰ ἴσῃσι οἰκονόμος.

(Σαϊκοπῆαρ)

— Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διατηρεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἀ-
νάμνησιν τῶν ὑβριῶν φυλάσσει ἐν αὐτῇ φωλεὰν ἐχιδνῶν
καὶ δηλητήριον θανάσιμον, τὸ ὁποῖον σπαράσσει τὸ ἴδι-
όν του σιῆθος. *

— Ἡρώτων ἓνα νέον ἐπανερχόμενον ἐκ τοῦ πολέμου
τὶ ἀνδραγαθήμια ἔπραξεν.

— Ἐκοφα τὰ πόδια ἑνὸς ἐχθροῦ, ἀλήτησε.

— Καὶ διατὶ δὲν τοῦ ἔκοβες τὸ κεφάλι;

— Τοῦ τὸ εἶχάν κόψει ἄλλοι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

— «**Η ΚΡΗΤΗ**». (Ἡ θέσις αὐτῆς ἐξ ἀπόψεως τοῦ
διεθνοῦς δικαίου).

ἔχμεν ὑπ' ὄψει τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἔξοχον
περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Κρήτης ἔργον τοῦ ἀρίστου καὶ
ἐγκυκλοπαιδικῶς μεμορφωμένου κληρικοῦ πανοσιολογ-
κ. Τιμηθεοῦ Βενέρη, ἀρχιμανδρίτου καὶ καθηγητοῦ
ἐν Ἡρακλείῳ.

Τὸ ἐμβριθὲς τοῦτο βιβλίον μετέφρασεν ὁ ἐκδότης ἐκ
τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου τοῦ Γάλλου συγγραφέως Henri
Couturier, Δικηγόρου ἐν Παρίσι. Ἀποτελούμενον
δὲ ἐκ σελίδων 272 σὺν τῇ ἰδιαίτερᾳ προσθήκῃ τοῦ
μεταφραστοῦ ἔχει διαιρηθῆ εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ
μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὰ τῆς Κρήτης ἀπὸ τῆς
ἀρχαιότητος μέχρι τοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας Ἑλ.
ἀγῶνος, τὸ δεύτερον τὸν περὶ ἀνεξαρτησίας ἀ-
γῶνα τῆς Κρήτης κατὰ τὸν 10' αἰῶνα καὶ τὸ
τρίτον τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Κρητικῆς αὐ-

Τῆς Κρητικῆς αὐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

τονομίας.—Εἰς τὴν προσθήκην δέ, ἣν ὁ κ. Βενέρης συνέταξε, περιέχονται τὰ ἐξῆς λίαν σπουδαία καὶ ἀξιανάγνωστα κεφάλαια: «Αἱ παγκρήτιοι ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἐκδηλώσεις καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ Προϊγκηπος Γεωργίου». — «Τὸ κίνημα τοῦ Θερίσου». — «Ἡ Β' Συντακτικὴ Συνέλευσις». — «Ὁ διορισμὸς τοῦ Ἀλεξ. Ζαΐμη καὶ τὸ προνόμιον τοῦ Βασιλέως», — «Ἡ κατάλυσις τοῦ ἀρμοστειακοῦ καθεστώτος καὶ ἡ κήρυξις τῆς Ἐνώσεως», κλπ., κλπ.

Διὰ τὸ λίαν σοβαρὴν καὶ σπουδαίον τοῦτο ἔργον τοῦ φιλοπόνου ὡς ἄνω ἐκδότη, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς κυρία καὶ μόνη σύστασις αἱ κρίσεις τῶσων ἐξόχων προσώπων, ἅτινα ἔγραψαν σχετικὰ περὶ αὐτοῦ, ὡς οἱ κ. κ. Ν. Σαρίπολος καὶ Α. Ἀνδρεάδης καθηγηταὶ Πανεπιστημίου, ὁ κ. Ἀντ. Μελετιδίου, Ἀντ. Βορεάδης καὶ Κωνστ. Φύμης, πρόην Σύμβουλοι τοῦ Ἡγεμόνος, ὡς καὶ ὁλος σχεδὸν ὁ Κρητικὸς τύπος.

Συνιστῶντες δὲ καὶ ἡμεῖς ἰδιαιτέρως τὸ ἀξιόλογον τοῦτο βιβλίον δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν ἐπαξίως τὸν μεταφραστὴν αὐτοῦ πανοσιολ. κ. Βενέρην, ὅστις οὐκ ὀλίγους βεβαίως κατέβαλε κόπους, διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἔργου, ὡς καὶ τὴν ἰδίαν εἰς τοῦτο προσθήκην αὐτοῦ.

[Τιμᾶται δρ. 4 καὶ πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν «Ἐστίας» καὶ Τζάνη, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκδότη ἔν Ἡρακλείῳ (Κρήτης).]

Ἐκ Πατρῶν.

Γ. Κ.

— «Σελίδες ἀπὸ τὸν πρῶτον πόλεμον». Αἱ σελίδες αὗται, τὰς ὁποίας ἐν κομψῷ καὶ πλουσίῳ εἰς καλλιτεχνικὰ εἰκόνας τεύχει ἀνεδημοσίευσεν ἰδιαιτέρως ἐκ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» διακεκριμένος δημοσιολόγος, ὁ κ. Γεώργ. Π. Πιρασκυδίου, ἀρίστην θ' ἀποτελέσουν συμβολήν, ὅταν θὰ γραφῆ ἡ πλήρης καὶ ἀκριβὴς ἱστορία τῶν τελευταίων νικηφόρων πολέμων μας. Διότι ὁ κ. Πιρασκυδίου αὐτόπτης, καθὼ λαδὼν μέρος τῆς ἐκστρατείας, ὡς ἔρεθρος ὑπολοχτοῦ πεζικοῦ, ἀφηγεῖται τὴν δρᾶσιν τοῦ Συντάγματος τοῦ ὄχι μόνον λεπτομερῶς καὶ ἐπικριτικῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ ζωηρᾶς καὶ ὀρθῆς ἀντιλήψεως, μετὰ κρίσεως βιθελίας καὶ εὐστόχου, μετὰ εὐστροφίας πνεύματος καὶ τεχνικῆς πλοκῆς τῶν γεγονότων, ἅμα δὲ μετὰ γλώσσης γλαφυρᾶς, ἀρεταὶ πᾶσι καθιστῶσαι τὸ ἔργον πολυτιμότερον καὶ μεγάλως τιμῶσι τὸν συγγραφέα.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτικῶν Σχολείων διακρίνεται ἢ μᾶλλον ἀποτελεῖ δύναται τις εἶπειν ἐξαιρέσιν τὸ ἄριστα καὶ πρακτικῶς διοργανωμένον ἀπὸ ἐτῶν δὲ λειτουργοῦν Ἐκπαιδευτήριον τοῦ Ἑλλογ. κ. Δρα-

γάτη πρόην Γυμνασιάρχου καὶ πολὺ ἐγκυκλοπαιδικῶς μεμορφωμένου.

Ὅ,τι ἰδίως διακρίνει τὸ Λύκειον τοῦτο εἶναι ἡ Ἑλληνοπρεπὴς καὶ ἠθικοθρησκευτικὴ μόρφωσις τῶν πολλῶν μαθητῶν του, καθὼς καὶ ἡ συστηματικὴ ἐν γένει ἀνάπτυξις καὶ πρόοδος αὐτῶν. Τῆς τοιαύτης δὲ μορφώσεως πραγματικὴ ἀπόδειξις εἶναι οἱ τόσοι ἄριστα κατορθώματα ἐκ τῶν ἐξελεθόντων μαθητῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ὁ ἐφημέριος τῆ; ἐν Μασσαλίᾳ κοινότητος κ. Γερ. Βαρουκόπουλος, ὁ ὑπολοίαρχος κ. Χ. Πουλίκος κλπ.

Καὶ τοι περὶ τῆς ὑστάσεως τοιοῦτου ἀρίστου καθ' ὅλα καὶ ἀνεγνωρισμένου Ἐκπαιδευτηρίου, ἐν τοῖτοις χρόνοις τῶν τυχόν ἀγνοούντων αὐτὸ γονέων καθίσταται ἡ περὶ αὐτοῦ σύστασις ἀπαραίτητος.

(Τὸ Δραγάσειον ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα λειτουργεῖ ἀπὸ τοῦ 1903, ἡ δὲ διεύθυνσις του εἶναι: Διασταύρωσις ὁδῶν Φιλελλήνων καὶ Νικοδήμου.— Ἀθήνας),

Ἐκ Πατρῶν—Γ. Κ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ & ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ». Περιεχόμενα τοῦ **ΟΔ'** τεύχους τοῦ, προνοία τοῦ Μητροπολίτου Κιτίου Σεβ. Κου Μελετίου Μεταξάκη, ἐκδομένου τούτου περιοδικοῦ. Σπείρωμεν ἐπ' εὐλογίας. Καταχρητικὰ διδάγματα. Κανονικὰ ζητήματα. Ποιοὶ ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοί. Ἀπὸ τὸ Στρατόπεδον. Σιγμαὶ κρίσιμοι διὰ τὸν Π. Τάφον. Ἡ τριπλῆ εορτὴ. Κυπριακά.

— «Πανελλήνιον». Μετὰ πολλῆς ὠραίας ὕλης ἐξεδόθη τὸ 15τεῦχος τοῦ καλοῦ τούτου ἀθηναϊκοῦ περιοδικοῦ.

— «Πεντακοθῆκη». Τοῦ μηνιαίου τούτου φιλολ. καὶ καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ ἐξεδόθη τὸ 164ον τεῦχος μηνὸς Ὀκτωβρίου. Περιεχόμενα. Ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργαστήρια. Ἡ Μητρόπολις τῶν Ρήμων. Σύννεφα. Ποικίλη σελίς. Σημειώσεις. Σταλαγματιές. Θέατρα Ἀθηνῶν. Γράμματα, Τέχνη. Εἰκόνας καλλιτεχνικαὶ κ.τ.λ.

— «Κρητικὸς Ἀστὴρ». Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Σεβρίου τοῦ περιοδικοῦ τούτου μετὰ πολλῶν ἀξιοαναγνώστων περιεχομένων καὶ ὠραίων εἰκόνων.

— «Ἡμερολόγιον «Οἴκογενεακοῦ Ἀστέρος». Εἰς τὸν αἰσθηματιᾶν ποιητὴν κ. Γ. Κελεπούρη ἡ Διεύθυνσις τοῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ «Οἴκ. Ἀστέρος» ἀνέθηκε τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀνωτέρου καλλιτεχνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ 1915, εἰς τὸ ὅποιον ἐγγράφομεν συνδρομητὰς ἀντὶ δραχμῆς δι' ἕκαστον τεῦχος.

— «Ἐπινέκτα». Ἀναγγέλεται ἡ προσεχὴς ὑπὸ τοῦ ἑλλ. κ. Νίκου Σίφακα ἐν Χανίοις ἔκδοσις Σειρᾶς πολεμικῶν ποιημάτων του, τῆ συντομῆς καὶ ἄλλων ἀνεγνωρισμένων ποιητῶν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

—**Βασιλική ἐπέτειος.** Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῶν γάμων τῶν Α. Α. Μ. Μ. Κωνσταντίνου καὶ Σοφίας, ἡμετέρων Σεπτῶν Βασιλέων, προσκλήσει τοῦ Νομάρχου μας κ. Παγκάλου, ἐπίσημος ἐτελέσθη δοξολογία τὴν 15ην λήξ. ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως, χοροστατοῦντος τοῦ Αἰδ. Πρωτεκδίκου κ. Ἀθανασ. Δ. Περίκη καὶ ἱερουργοῦντος τοῦ Αἰδ. κ. Ὁμ. Περάτη, καθ' ἣν παρέστησαν οἱ κ. κ. Νομάρχης, Δήμαρχος, Πρόεδρος, Εἰσαγγελεὺς, οἱ λοιποὶ Δικασταί, οἱ κ. κ. Πρόξενοι, ἄλλοι αἱ λοιπαὶ Ἀρχαὶ καὶ πολλοὺς κόσμος μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς, ζητωκραυγᾶσαντος ἐν τέλει τοῦ κ. Νομάρχου μας ὑπὲρ τῶν Βασιλέων. — **Ἑθνικὴ ἐπέτειος.** Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ στρατοῦ μας εἰς Θεσσαλονίκην (26 Ὀκτ. 1912) ἐτελέσθη δέξις εἰς ὄλους τοὺς ναοὺς, ἅπαντα δὲ τὰ δημόσια Καταστήματα εἶχον σημαιοστολισθῆ. — **Ἑορτὴ Κεφαλλήνων.** Ἡ ἐνταῦθα παροικία τῶν ἀδελφῶν Κεφαλλήνων, ἡ τοσαῦτα δείγματα προόδου διὰ τῆς ἐντίμου ἐργασίας, φιλονομίας καὶ ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυίας καὶ ἐν τῇ νήσῳ μας, ὡς ἅπανταχοῦ τοῦ κόσμου, παρέχουσα, ἐώρτισε μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ πανηγυρικῆς ἱεροτελεστίας τὴν ἐπέτειον τοῦ Πολιοῦχου τῆς νήσου τῶν Ἀγ. Γερασίμου. — **Βασιλικὴ ἐορτὴ.** Τὴν παρ. Τετάρτην, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ἡ τε Β. Νομαρχία καὶ ἅπαντα τὰ Προξενία ὕψωσαν τὰς σημαίας των, ὁ δὲ Ὑπρόξενος ἀξιότ. κ. Σπ. Κόμ. Μερκάτης φιλοφρόνως ὑπεδέχεται ἐν τῷ Προξενίῳ τοὺς πολλοὺς ἐπισκέπτας, παρέχων ἄφθονα ἀναψυκτικά. — **Ἑθνικὴ Τράπεζα.** Ἡ Διεύθυνσις τοῦ ἐνταῦθα Ὑποτῆς Ἑθν. Τραπεζῆς ἀνείθη προσωρινῶς εἰς τὸν κ. Παν. Μαλεβίτην ἐκ τῶν λίαν διακρινομένων Διευθυντῶν τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς. — **Δικαστικά.** Τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀνακριτοῦ ἀνείθησαν εἰς τὸν ἀξιότ. Πρωτοδίκην κ. Γαβρ. Θωμᾶν διαπνεόμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν ὑληρεσίαν ζήλου ὑφ' οὗ καὶ ὁ προκαίτοχος αὐτοῦ ἀξιότ. κ. Γ. Βογόπουλος. — **Ἐπάξιτος ἔπαινος.** Ἐπίσημως ἐξεφράσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργ. τῶν Στρατιωτικῶν ἀριθῶν ἔπαινος εἰς τὸν εὐγ. συμπολίτην μας κ. Γεώργ. Α. Κοργιανίτην, διότι μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς κατώρθωσε μὲ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἄνδρας νὰ συλλάβῃ ἕξ καταδίκους ἀποδράντας ἐκ τῶν φυλακῶν Σύμου καὶ διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς δραστηριότητος εἰς τὰς ἐνεργείας του νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἐκεῖ δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας. «**Αἱ Μοῦσαι.**» εὐκρινῶς συγχαίρουσι τὸν γενναῖον αὐτὸν καὶ φιλότιμον τοῦ καθήκοντος στρατιώτην. — **Ὁ νέος Γυμνασιάρχης μας.** Ἄριστος ἀφικόμενος ἀνέλαβε μετὰ ζήλου τὰ καθήκοντά του ὁ νέος παρ' ἡμῖν Γυμνασιάρχης ἀξιότ. κ. Δημ. Παπασιεργίου. — **Συγχαρητήρια.** Τὸν φιλομαθῆ καὶ εὐέλπιν συμπολίτην μας κ. Νικ. Γ. Μπαγδατόπουλον φοιτ. ἀριστεύσαντα κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ἐξετάσεις του ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ συγχαίρουσαι ἐγκαρδίως «**Αἱ Μοῦσαι.**», καθὼς καὶ τὴν σεβ. οἰκογένειάν του, εὐ-

χονται αὐτῷ ὁμοίαν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν καὶ κατὰ τὴν διδακτορικὰς του. — Ὅμοίως θερμῶς συγχαίρομεν τὸν σεμνὸν νέον κ. Φραγκ. Ν. Καφοκέφαλον καὶ τὴν σεβ. οἰκογένειάν του, ἐπὶ τῇ ἀληθῶς ζηλευτῇ ἐπιτυχίᾳ του μετὰ τῶν διαγωνισθέντων γεωπόνων. — Ἐπίσης συγχαίρουσι θερμῶς τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ φερέλπιδας δ)δα Βασ. Ι. Μάνεση, Π. Σ. Τσιλιμύγκραν, Στ. Ι. Παπαδάτου, Χ. Ν. Μπαγδατόπουλον, Ν. Δ. Μαρτινέγκον, Ἰω. Κ. Τζανῆν καὶ Δ. Φ. Μωρέτιν εἰσαχθέντας εἰς τὸ Γυμνάσιον. — **Μεταθέσεις—Προαγωγαί.** Μετετέθη ἐνταῦθα ἐκ Λεχαιῶν ὁ κ. Διον. Εὐστ. Μαρτινέγκος, ἑλλ)διδ. ἀντὶ τοῦ κ. Χ. Ἀντωνέλλου μετατεθέντος εἰς Κυπαρισσίαν, εἰς Παξοὺς δὲ προαχθεὶς ἐπαξίως εἰς Σχολάχην ὁ κ. Νικόλαος Ι. Λεονταρίτης. † **Θάνατοι.** Τύπος ἐναρέτου καὶ φιλονόμου πολίτου ὁ ἀείμνηστος **Ἀνδρέας Ἀύγουστινός** ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ καὶ σεμνοπρεπῶς ἐκηδεύθη. Τοὺς ἀξιοτ. ἀνεψιούς του Ἀδελφοὺς Ε. Ἀύγουστίνου, πρὸς οὓς, ὡς ἄλλος πατήρ, πάντοτε ἐθέρθη καὶ λοιποὺς οἰκείους ὀλοφύχως συλλυπούμεθα. † Μετὰ ἀνίατον ἀσθένειαν ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις συμπολίτης μας σεβαστὸς καὶ φιλάγαθος, ὁ πολὺκλαυστος **Διονύσιος Ἀργας. Λομβάρδος**, ἀδελφὸς τῶν ἐπιμ. κ. κ. Κωνστ. Ἀργ. Λομβάρδου Βουλευτοῦ καὶ τέως Ὑπουργοῦ καὶ Ἰωάννου Ἀργ. Λομβάρδου Γ. Γραμμ. τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου. Ὁ μεταστὰς διεκρίνεται διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ ἀγαθότητα τῆς καρδίας παρὰ πάντων ἀγαθώμενος καὶ σεβόμενος. Τοὺς πενθοῦντας Ἀδελφοὺς καὶ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν πολυμελῆ οἰκογένειάν του θερμῶτα συλλυπούμεθα. † Ὅμοίως ἀπέθανε καὶ ἐν συρροῇ κόσμου ἐκηδεύθη ἐνάρετος συμπολίτης μας, εἰς ἄκρον δὲ ἀφοσιωμένος οἰκογενειάρχης καὶ ἄριστος φίλος, ὁ πολὺκλαυστος **Γεώργιος Παλαδινὸς Ρόγγας.** Τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειάν του καὶ λοιποὺς συγγενεῖς θερμῶς συλλυπούμεθα. — Ἐπίσης συλλυπούμεθα τὰς πενθοῦσας οἰκογενεῖας τῶν Ἀδελφῶν Π. Ραφτοπούλου καὶ Σπ. Τυρογαλᾶ διὰ τὸν θάνατον τῆς σεβαστῆς μητρὸς καὶ μἰμης των **Χρυσούλας Π. Ραφτοπούλου.** — **Θεατρικά.** Πληροφορούμεθα, ὅτι πρόκειται νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα ὁ ἄριστος θίασος τοῦ κ. Φ. Γεωργιάδου. — **Κοιν. κίνησις.** Διατρίβει ἀπὸ τινος ἐνταῦθα παρὰ τῇ ἐριμίῳ οἰκογενεῖα του ὁ παρὰ τῷ Προξ. Καίρου ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἔξωτ. μετατεθεὶς ἐγκριτος λόγιος καὶ εὐγενὴς φίλος κ. Μαρ. Ε. Σιγοῦρος Προξεν. ὑπάλληλος. — **Ἀφίκοντο** ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Κ. Ἀργ. Λομβάρδος βουλ., ὁ κ. Ν. Μουζάκης βουλ. μετὰ τῆς Κυρίας του, ἡ Κα Σοφία Δ. Ξανθοῦ μετὰ τῆς δ)δος θυγατρὸς τῆς Ἀγγελικῆς, ὁ κ. Ν. Ο. Περάτης μετὰ τῆς Κυρίας του, ὁ κ. Ι. Χ. Δαμίρης καὶ ὁ κ. Δ. Τυρογαλᾶς, ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Δ. Δάσης, ἐκ Καλαβρύτων ὁ κ. Ε. Γιαννόπουλος, ἐκ Καλαμῶν ὁ κ. Δημ. Σ. Πελεκάσης καὶ ἐκ τοῦ στρατοῦ ὁ κ. Γ. Μπίζος. — **Ἀνεχώρησαν** εἰς Ἀθήνας οἰκ)κῶς ἡ Κα Σοφία Ἀλ. Κόμ. Ρώμα, ὁ κ. Ν. Κουτσάλης μετὰ τῆς Κυρίας του, ἡ Κα Μαρία Χιώτη, ὁ κ. Φιλ. Καρρῆς δημ., ὁ κ. Ν. Μπαγδατόπουλος, οἱ κ. κ. Ε. καὶ Ἰω. ὁ δελ. Ι. Μακρῆ σπουδ. καὶ εἰς Καλάμας ὁ κ. Δ. Ε. Σιγοῦρος.

— **Μίσηρα** **Μακροβίου** τῆς τάξεως εἰς τὸν Ζαχ. Βόσσου.